

at han ønskede Aarhus alt godt. Jeg ved i hvert Tilfælde, at hvis det havde været Odense, der var Tale om, havde Forslaget faaet min varmeste anbefaling med paa Vejen. Og jeg skal sige hvorfor. Der er i det forløbne Aarhundrede sket en betydelig Udvikling her i vort Land, og den har navnlig sat sig Spor ude i Provinsbyerne. Tager man Statistikken for sig og ser, hvad de danske Provinsbyer vare ved forrige Aarhundredes Begyndelse, vil man se, at de vare saa godt som intet, de vare smaa, de vare fattige og evnede ikke meget. Saa vidt jeg erindrer, havde Aarhus den Gang 3 à 4,000 Indbyggere, og noget tilsvarende gælder samtlige andre Provinsbyer. Men i Løbet af det 19de Aarhundrede har Udviklingen, efterhaanden som man nærmede sig Aarhundredets Slutning, taget en ganske overordentlig Fart. Aarhus — for at blive ved denne enkelte By; thi hvad der gælder denne, gælder i samme Forhold de fleste andre — var i Begyndelsen af 80erne naaet op til 25,000 Indbyggere, i dette Øjeblik nærmer den sig de 60,000. Og det er ikke alene Indbyggerantallet, der er forøget, men ogsaa Velstanden, Driftigheden, Virksomhedernes Antal og Omfang ere forøgede i en ganske betydelig Grad. Medens Provinsbyerne vare smaa og fattige, ernærede sig kummerlig og daarligt kunde begaa sig, havde de ganske naturlig nok i det daglige Livs Bekymringer, i det daglige Livs Arbejde. Men det er ogsaa ganske naturligt, at efterhaanden som de voksede sig store, voksede ogsaa derigennem Lysten til at være med, Lysten til at vise, at der indenfor deres Omraade raadede dygtigt arbejdende Folk, at der var Virksomheder, der vare værd at regne med. Det er den Følelse, der har gjort sig gældende i Aarhus som den største By i Jylland, en Følelse, der har fundet Støtte i Jylland og dets øvrige Byer og for øvrigt ogsaa blandt det jyske Landbrug, denne Følelse, at man en Gang vilde søge at vise, at man kunde stille en Udstilling eller en lignende stor Sag paa Benene uden just at lægge den over til København. Det er denne Følelse af at være i Besiddelse af Kræfter til at løse en saadan Opgave, der bevirker, at Aarhus og Jyllands øvrige Byer ere fremkomne med dette Ønske. Naar man er gaaet til Statskassen, har det ganske naturlig sin Grund i, at en saa stor Sag ikke lader sig ordne uden offentligt Tilskud. Det er da ogsaa en Samfundssag, en Sag af den Betydning, at Samfundet har en

Forpligtelse til at hjælpe. Lige saa vist som den har en Forpligtelse til — hvad den ærede sidste Taler jo ogsaa fandt rimeligt — at hjælpe til ved en stor Udstilling i København, lige saa sikkert har Staten, Samfundet en Pligt til at hjælpe, naar det er en anden Landsdel, der søger at løfte Vingerne for at prøve at flyve lidt ud over det daglige. Det forekom mig nu at være noget smaaligt, naar det ærede Medlem opregnede som Motiver de Fordele, nogle enkelte Mennesker kunne faa ved at udleje deres Stue til fremmede, og som Spiseværterne kunne faa ved at sælge nogle flere Maaltider Mad osv. Det kan være, at sligt vilde være Motiv, hvis det ærede Medlem havde været med til at søge at komme den Vej fremad for sin Landsdel, men jeg tør forsikre om, at saa smaa Motiver regne vi ikke med i Aarhus. Det kan godt være — det er noget, vi ikke give os til at undersøge —, at ogsaa samtidig et Pensionat faar nogle flere Kostgængere end hidtil; men vi ere klare over, at det vil koste Aarhus Borgere store Anstrengelser og store Pengemidler at føre denne Sag igennem. Og vi ere fremdeles ogsaa klare over, at dens Gennemførelse vil være en Ære ikke alene for os, for Aarhus Borgere, for Jylland, men ogsaa for det hele Land.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg som Repræsentant for Aarhus bringe Ministeren en Tak for Forslaget og en Tak til de ærede Medlemmer, der have modtaget det med Velvillie.

Formanden: Der faldt en Ytring fra det ærede Medlem, der kunde misforstaas, som om det var hans Mening, at det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) vilde være venligere stemt mod den Bevilling, hvorom her er Tale, hvis det havde drejet sig om en Udstilling i Odense.

Jeg antager, at det ikke har været Meningen, thi en saadan Insinuation kunde ikke anses for tilladelig.

Sørensen-Egaa: Den højtærede Indrigsminister udtalte, at dette Lovforslag har fundet udelt Tilslutning i Folketinget. Noget lignende havde man kunnet vente i dette Ting, men det er imidlertid ikke blevet Tilfældet. Jeg synes dog nok, det er en Sag, som har ret stor Betydning, at Haandværk, Industri og Landbrug i Forening kunne optage en saadan Udstilling, som kan blive til Gavn for alle Dele af